

Νὰ εὐχηθῶ ἄστον βουλευτὴν τῆς Ἄρτης Κρακπάνο
νὰ γίνῃ πρῶτος ἀρχηγὸς καὶ κατὰ Κρακπάνω,
γιατὶ ἐκεῖνος ἀνοίξε τὰρχοντικὸ τοῦ πρῶτου
κι' αὐτὸς ὁ ἦρωας ἔγινε τῶν σοβαρῶν συμβάντων,
κι' ἐχώρτασε ἄστο σπῆτι τοῦ μὲ μπόλικα πισκότα
τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἔσχατον τῶν ἀποχωρησάντων;

Ἐπὶ ἀντιπολιτεύσεως νὰ εὐχηθῶ τοὺς πρῶτους
καπνοὺς, συλλόγους, αἰματὰ, καὶ δυσωνόμους κρότους;
Νὰ εὐχηθῶ μὲ τὴν καρδίαν ἄστον Νικολῆ Λεβίδη
ἢ ἀνταρσία ὠριμὴ νὰ γίνῃ σὰν τὸ σῦκο
καὶ μὴ ἡμέρα ἐξαφνα ἄστο Στάδιον τσιτσιδι
νὰ κἀμῃ ἐπανάστασι μαζί μὲ τὸν Στεφάνο;

Ἐπὶ τὸν Δῆμοχος Φιλημονῆ τί μποναμῆ νὰ κάνω;
νὰ δώσω σκοῦφο κόκκινο κι' ἕνα μεγάλο πῆνο
τὰ ὠμορφὰ τοῦ δάκτυλα ἐπάνω τοῦ νὰ βάλῃ
καὶ τὴν Μασσαλιώτιδα ὀλίγον νὰ μᾶς ψάλλῃ;
Ἢ νὰ τοῦ δώσω βασιλῆν ποῦ νᾶχῃ ἔργον μόνον
νὰ κἀθεταὶ νυχθημερὸν ἄστοὺς τάφους τῶν προγόνων;

Νὰ δώσω ἄλιγας βουρδουλῆς εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους;
νὰ δώσω ρετσινόλαδο εἰς ὅσους θέλουσι ξίφη,
καὶ ἄστον Καζάκη τὸν κομψὸ νὰ δώσω τρεῖς πασσάλους
καὶ μίαν κοῦκλα τοῦ Βουγῆ γὰ νὰ τὴν κἀνῃ νύφη;
Νὰ εὐχηθῶ καὶ ἄστον Σελῆ, τὸν νέο Πορτογάλο,
καὶ Πρόξενο τοῦ Σαλιῆρ-Γιούγκ νὰ τὸν ἰδῶ ἄστον μπάλο;

Νὰ εὐχηθῶ γλυκειαῖς ματιχῆς εἰς τοὺς Σεκρεταρίους
καὶ τοῦ βωδίου τὰ μακρουλά εἰς σεβαστοὺς κυρίους;
Νὰ εὐχηθῶ ἄστοὺς Ἑλληνας καθὼς καὶ τὸν Μανσόλα
νὰ κλέψουν τὰ νομίσματα, παλῆα καὶ νέα ὄλα,
καὶ ὁ καθεὶς διὰ νυκτὸς νὰ φεύγῃ ἄστο Παρίσι
χωρὶς νὰ καταδέχεται ὀπίσω νὰ γυρίσῃ;

Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ τὸ πῶ πιστεύω πῶς θὰ γίνῃ
κι' αὐτὸ Μουσειὸν ἀνοικτὸ μὴ ἄμῃ δὲν θὰ μείνῃ.
Καὶ ἄλλοτε σᾶς ἔψαλα τὰ ἴδιχα ὅπως τῶρα,
καὶ πέρσου δόξαν καὶ ἰσχὺν εὐχῆθην εἰς τὸν θρόνον,
καὶ πέρσου σᾶς ἐχάρισα αὐτὰ τὰ ἴδιχα δῶρα
καὶ ὀσκέλα σᾶς ἔδωσα ἐκ μέρους τῶν προγόνων.

Κι' ἂν ἐπιλήσιμονες πολὺ τῶν δωρεῶν δὲν εἴσθε
θαρρῶ αὐτὸν τὸν μποναμῆ πῶς ὅλοι ἐνθυμεῖσθε.
Καὶ τῶρα πάλιν μὲ αὐτὸν θὰ πύσω τὸ τραγοῦδι,
κι' ἀπ' ὄλα τὰ χάρισματὰ δὲν ἀπομένει ἄλλο,
παρὰ νὰ δώσω μποναμῆ ἄστον κύριον Σκουλούδη
τὸ φῶκο ποῦ μοῦ ἔδωσα κι' ἐπῆγα εἰς τὸν μπάλο.

Καὶ γάμοι ποιητοῦ,
πολὺ ἀγαπητοῦ.

Ὁ Παλαμῆς μᾶς ὁ Κωστής, τὸ ἄξιον παλληκᾶρι,
ὁ χαϊδεμμένος ποιητὴς ποῦ δὲν κρατεῖ καμᾶρι,
ἐτέλεσε τοὺς γάμους τοῦ εἰς πρῶτην εὐκαιρίαν
μὲ τὴν ἀγαπημένην του, τοῦ Βάλβη τὴν Μκρίαν,
ἄστο ἐξωκκλήσι τὸ γνωστὸ ποῦ εἶναι ἄστο Γουδί,
χωρὶς κανέναν ἀνθρωπος τοὺς γάμους τοῦ νὰ ἴδῃ.

Καὶ τοὺς κυττάζει ὁ Ρωμῆς, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ
σὰν τί τραγοῦδι νὰ εἴπῃ σ' αὐτὸ τὸ νέο ταῖρι.
Μὲ γέλοισι καὶ μὲ στέφανα χρυσᾶ τοὺς χαιρετῆ,
Ἄπριλη τριαντάφυλλα ἄστον δρόμο τους πετᾶ,
βάζει ἐμπρὸς τὸν ἔρωτα, τὴν Ἀφροδίτη ἄπισω,
καὶ ὅλοι τραγουδοῦν μαζί κι' αὐτὸς βραστῆ τὸ ἴσο.

Μὲ τῆς ἀγάπης τὸν καῦμὸ ἐψήθησαν κι' αὐτοί,
ὁ χαϊδεμμένος ποιητὴς κι' ἡ κόρ' ἡ ζηλευτή.
Μὰ μετὰ τόσα βᾶσανα καὶ τόσας ἱστορίας
τοὺς δέχεται χειροπιαστοὺς ἢ νυμφικὴ τῶν κοίτη,
καὶ τῶρα ψάλε μᾶς, Κωστή, ἄστο πλάι τῆς Μκρίας
τὸ ταιριαστὸ ἀνδρόγυνο, τὸ τιμημένο σπῆτι.

Θερμὸν συγχαρητήριον
εἰς ἄγνωστὸν μᾶς κύριον.

Ὁ Κώστας Χατζηγιάννης ἐκ τῆς καλῆς Χαλκίδος
καὶ νέος ὅπως πρέπει τὴν γνῶσιν καὶ τὸ εἶδος,
λίαν καλῶς ἐπῆρε εἰς τὴν ἰατρικὴν
πρὸς τέρψιν τῶν οἰκείων καὶ φίλων γενικῆν.
Καὶ νῦν συγχαίρων τοῦτον κι' ἐγὼ καὶ ἄλλοι φίλοι
προσμένω ἐκ Χαλκίδος μακαρμπούνια νὰ μοῦ στείλῃ.

Ὁ Ρωμῆς συγχαίρει
κι' ἄλλο νέο ταῖρι.

Τοῦ Κοτσοπούλου ἡ Βελιώ τὸν Μκμωνῆ ἐπῆρε
κι' ἐμοίρασαν τὸ ἀνδρόγυνο τῶν ἀγαθῶν αἰ μοῖραι,
κι' ἐχάρησαν οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι καὶ κουμπάροι
γὰ τοῦτο τὸ ἀγαπητὸ καὶ φρόνιμο ζευγάρι.

Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
καὶ στείλατέ μᾶς χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μᾶς οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ ἄστο σπῆτι μᾶς, πύβαι κοντὰ ἄστοῦ Εὐδῆ,
εἰς τῆς Ἐστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
σ' ὄλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη.
Ἐκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετε τὸ κάθε μᾶς βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ καὶ τοῦ Μπέκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμῆς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἄστο σπῆτι μου ἀνέθη,
ἄστον Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὲν ἄστο λάδι, τρεῖς ἄστο ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἰππέως τοῦ κλεινοῦ.